

Podstanar ili ja kod sebe

vlasnica mi dozvoljava
da rušim i bojim zidove

promatram ju
diveći se sreći
kada pleše
ili umorno dira naše stropove

ponekad me zagrlj
i zavuče ruke u kosu
pa se smijemo
u jeci praznih hodnika

u grad me vodi za ruku,
jer sam najčešće slijepa,
i štiti od ljudi koje volim

umjesto ljubavi,
iskazuje mi mržnju
pa me zagrabi
i tjera da plešemo po krovu

mrzim te, jako –
više i udara naše zidove,
pjeva mi o mojoj gluposti
i zatvara balkon pred pogledom

obožava nam sipati pepeo
u usta
da zanijemimo i zaspimo
bez poljupca
i patetičnih izjava

još joj nisam odala
da sa mnom
mora provesti život

Autorica: Vida Sever

2. razred

Mentor: Tatjana Ruža, prof.,

Prva gimnazija Varaždin

Frida Kahlo

Ja sam sebi muza! Ja sam objekt koji poznajem najbolje. Objekt koji želim još bolje poznavati.

Crvena boja

Poput krvi

Igram se njome

Kapa po podu

Prska me po suknji

Povlačim kist, boja ostaje

Pulsiranje u glavi

Zveckanje željeza u koljenu

Stezanja korzeta

Moje je tijelo moj izdajnik

Platno upija bol

Duša mi krvari

Imam svoje razloge

Slikam cvijeće u kosi, svjetlost

i tamu duše

da zaboravim bol

Platno krvari poput mene

Poput crvene

I bol se s vremenom pretvara

U ovisnost i strast

Autorica: Dora Straža

4.razred

Mentor: Draženka Rajković Vrdoljak, prof.

Športska gimnazija, Zagreb

MALE ŽENE

Male su žene izrasle kao poljsko cvijeće uz cestu,
Vječno ljubomorne na žute nebeske ruže,
Zadržale su snove u kutijama za lutke, obukle melankoliju kao radničku odjeću,
One vole Krista i sve njegove svece,
One ne vjeruju Bogu i svim njegovim dugama

Male su žene kleknule pred muškarcima kao vladarima
I ostavile snagu, grudi i mlijeko nad dječjim kolijevkama
I svaki je dan postao nebitan i svaki je rat postao stran,
Nariču nad gladnom Afrikom i obećanom Amerikom,
Lica im se raspukla kao brezama, kose uvenule kao lopoči na jezerima,
Morana je ugasila Sunce, Hera je ubila požudu

Male su žene umrle tiho na popodnevnoj nedjeljnoj čajanci,
Previše su Dosade ulile u šalice, previše su Očaja napisale u sanjarice,
Negdje na grani bez ptica usred vječne zime
Zaboravile su glasove svoje djece i ruke svojih ljubavnika
I njihove sočne poljupce i njihove zlatne strasti,
Trunule su tjednima, mjesecima, godinama,
Sve dok se Đavoli nisu smilovali
I od malih žena stvorili velika sjećanja,
Male su žene postale veliki duhovi

Autor: Josip Čekolj

4.razred

Mentor: Nikolina Tuđa Svečak

Gimnazija Antuna Gustava Matoša Zabok

Od putnika

Bila si mi Moskva

Stajala si čvrsto, ravnodušna usred pet mora mojih emocija
zaledila im valove u kristalaste šiljke i bola me njima
nenaviklog na hladnoću, uplašenog od mraza
i skoro sam ostao zatočen u vremenu sa svim ostalim
generalima koji su te osvajali samo u govorima.

Bila si mi Istanbul

Gorio sam za orijentom koji je disala tvoja zemljana koža
I smaragdima koji su svjetlucali dok je saz svirao
ležala si tik do mene i osjećao sam tvoju toplinu,
a opet si mi bila tako daleka, jer dok sam se ja grčio na
grubom tlu, ti si ležala na tepisima vezenim krvlju
i skoro sam ostao samo još jedan prolaznik Bospora.

Bila si mi Pariz

Mirisala si na lavandu iz Provanse i topli kroasan
uz doručak od poljubaca, naranče koje se
grizu s usana. Gledao sam kako plešeš
okružena zrcalima, tisuće tebe u pirueti,
bila si svjetlost mog bivanja, vrtoglava visina za kojom su
svi čeznuli, i strast me skoro utopila u valovima Seine.

Bila si mi Rim

Neoboriva tvrđava u mom postojanju: blijeda koža
tvojih ožiljaka izrasla je u spomenike trijumfa kojima
sam svjedočio svakodnevno, u glasnim večerima
kojima je teklo vino i svirala lira i mamurnim jutrima
kad sam te pospanu hranio grožđem i mitskim pričama,
i skoro ostao zatočen u bezvremenosti mramora.

Bila si mi Pripjat

Prešućeni dogovori, zakulisne igre i glasno izvikivani
argumenti u pokušaju da se prikažem veći i bitniji,
sve zamjerke i prigovori i kompleksi i uvrede i stijene
spoticanja koncentrirani u mećavu koja se obrušila nad
tobom, dok sam se ja plašljivo skrivao u zaklonu i
skoro se pretvorio u prah.

Jesi moj Vatikan, moja Meka, moj Jeruzalem
i ja ti se na koljenima prostirem po svemu u što
smo ikada vjerovali, moje riječi cure kao pijesak i
naviru kao olujni valovi i ja ti se ispovijedam:
Ti nikada nećeš biti moj dom.

Autorica: Nikolina Jurković

4.razred

Mentor: Nikolina Maletić, prof.

Gimnazija Matije Antuna Reljkovića Vinkovci

Pjesnikinja

Naletjela sam
na pjesnikinju
pogledaj kako hoda
vidiš je dvjesto metara ispred
izgleda kao da je
sišla s gotičkog stupa

stajala je u crkvi
od trinaestog stoljeća
i sada
ima nešto za reći
bože, kockala se svojim riječima
i sada gubi sve

u glavi su joj još nepostojeća sazviježđa
i starica koja postaje fetus
i jeka ženskog plača
i poplava suza i lubanja
lubanja životinje koja ne postoji

kontinuirano izumljuje
samu sebe
premješta tisuće atoma
preimenuje tisuće pjesama
i nije poslala tisuće pisama

pjesnikinja je komad natrulog mesa
gozba za strvinare i lešinare
neka kljucaju njeno meso

i neka izglednjela djeca
plešu oko njenih kostiju

Bože! Utapa se u Mona Lisinom osmijehu
i jaše na Davidovim ramenima
Had stoluje u njenim rebrima
i srce joj je umrtvljeno zbog
lomljivih Perzefoninih cvjetića
oni cvatu samo noću
i zato njene misli postaju cvjetnjak
u dva sata ujutro

kuća u njenoj glavi ruši se do temelja
grafiti na zidovima i vlažne krpe
i ljušteće tapete poput kože oko njenih noktiju
sve ih je razderala i satima
nije mogla zaustaviti krvarenje

Jeste li čuli
za pjesnikinju koja je imala toliko riječi
da su ju one same izjele?

Autorica: Monika Vidović

4. razred

Mentor: Sanela Đurđević, prof.

Srednja škola Koprivnica